

Flertallet afviser endvidere de stillede ændringsforslag under henvisning til svaret på spørgsmål 35.

Et *mindretal* (Socialdemokratiets medlemmer af udvalget) udtaler:

Socialdemokratiet lægger meget stor vægt på, at konflikten nu standses, så behandlingen af de syge på landets hospitaler igen sker i fuldt omfang.

Konflikten har været så længe, at ventelisterne vokser kraftigt, og den er i øvrigt på flere og flere områder en stor personlig belastning for mange syge og deres pårørende. Der er tilmed ingen udsigt til en aftaleløsning inden for en rimelig tid, tværtimod er der grund til at frygte en udvidelse af konflikten med endnu alvorligere følger for endnu flere syge mennesker. Derfor vil Socialdemokratiet stemme for lovforslaget, selv om man principielt gerne havde set, at arbejdet i det paritetiske nævn omfattede alle de uløste overenskomstspørgsmål.

Mindretallet vil i den forbindelse understrege følgende:

For det første at de områder, der skal behandles i det paritetiske nævn, er meget centrale områder både for sygehusene og for lægerne. Det er meget vigtigt, at der i det paritetiske nævn findes forsvarlige løsninger på de uløste overenskomstproblemer om lægernes arbejdsområder, arbejdstidens placering og om, hvordan der fremtidig skal betales for rådighedstjeneste fra bopæl og for tilkald i rådighedsperioden.

For det andet at mindretallet lægger afgørende vægt på, at nævnet og den eventuelle opmand er helt ubundet, når man skal finde frem til, hvorledes disse problemer løses bedst. Det fremgår klart af ministerens besvarelse af spørgsmålene 61 og 62 (optrykt som bilag) og af den udtalelse, arbejdsministeren fremkom med under 1. behandling i Folketinget, hvori det bl.a. hedder:

»Men det er lige så klart, at i det øjeblik nævnet er etableret og forhandler om de pågældende emner, så er det uden for Folketingets og regeringens kontrol, hvad man når frem til aftale om. Og hvis man ikke når frem til aftale, så er det lige så klart, at det er uden for regeringens og Folketingets kontrol, hvad en opmand måtte resolve og dermed gøre til gældende overenskomst. Det vil jeg

meget gerne præcisere, således at der ikke er nogen tvivl om den sag.«

Mindretallet vil af principielle grunde stemme for det af Socialistisk Folkeparti stillede ændringsforslag for så vidt angår § 6, stk. 1. Baggrunden herfor er, at det efter vores opfattelse bør være muligt for et paritetisk nævn at tage stilling til alle sådanne krav, der er fremsat af parterne uden at være færdigforhandlede eller opgivet.

Mindretallet vil ikke kunne stemme for den af Socialistisk Folkeparti ønskede stærke forkortelse af den frist, der af regeringen er foreslået med henblik på nævnets færdiggørelse af arbejdet.

Herefter indstiller mindretallet lovforslaget til *vedtagelse* med det under nr. 1 stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) udtaler:

Det er Socialistisk Folkepartis opfattelse, at den egentlige årsag til, at sammenbruddet i overenskomstforhandlingerne mellem Yngre Læger og sygehusejerne (arbejdsgiverparterne, Amsrådsforeningen m.fl.) skyldes, at sidstnævnte bevidst har arbejdet for at bringe deres egne overenskomstkrav ind i Folketinget, så deres krav kunne gennemføres ved lov.

Der har således efter mindretallets opfattelse ikke på noget tidspunkt været tale om reelle forhandlinger fra arbejdsgiverparternes side, det har været skinforhandlinger!

En anden væsentlig årsag i dette arbejdsgiverspil har været Finansministeriets, og dermed regeringens, deltagelse i alle faser af forhandlingerne. Regeringen har åbenbart ved sin forhandlingsrepræsentant ultimativt fastholdt arbejdsgiverkravene og derved medvirket til, at konflikten brød ud.

Selv da sagen blev bragt i forligsinstitutionen og mæglingkvinden fremlagde en mæglingsskitse, kunne arbejdsgiversiden ikke acceptere denne, mens de Yngre Læger sagde god for den som et videre forhandlingsgrundlag.

Hele dette forløb er årsagen til, at Socialistisk Folkeparti indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Da det er arbejdsministerens holdning, at begge parter bærer ansvaret for forhandlingsammenbruddet (jf. svar på spørgsmål 20, som er optrykt som bilag til denne betænk-